Ч. 207 Четвер 14 (27) вересня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Барон Діпавлі про ситуацию. — Шах в Будапешті. — Події в Хіні.)

Барон Діпавлі, звістний провідник католицких Німців і бувший міністер, виголосив в Шляндерсї перед виборцями промову, в котрій заявив, що більшість парляментарну розбила шалена політика Молодочехів. Між Чехами а его партиєю вже нема нічого спільного. Що тепер стане ся, ніхто передвидіти не може, і тому посли мусять мати вільну руку. Треба дуже жалувати, що деякі посольскі кандидати роблять приреченя що до німецкого державного языка і німецкої солідарности. Бесідник може лише приречи, що буде провадити щиро католицку і цісарско-тирольску політику. До німецкої солідарности его сторонництво не єсть неприхильно успособлене, але не гадає покірно допрошувати ся о принятє в еї ряди. Зближенє німецких сторонництв можливе лише без підданя і без понижаючих просьб. — Розвязанє ради державної було нещасливим зарядженєм, котре тілько радикалам принесе користь, але то не доведе до спокою. Абсолютизм дуже небезпечний, головно з причини наших відносин до Угорщини. Парлямент мусить отже стати ся спосібний до працї. Октройоване реґуляміну для нової палати було би безуспішне. Санация мусить вийти з самої палати. Діпавлі одержав від виборців одноголосно вотум довіря. — Говорять, що в Тироли прийде до компромісу між католицко-людовим а християньско-соціяльним сторонництвом.

Шах перский відвідав вчера ріжних достойників і архикнязя Йосифа, у котрого відбув ся вечером ґалевий обід. В часї дворского обіду, шах пив здоровле Цісаря Франц Йосифа, дякуючи ему за гостинність, якої зазнав у Відни і Будапешті. Архикнязь Йосиф Август висказав в імени Цісаря радість з причини, що шах чує ся добре в монархії австро-угорскій та бажанє, щоби вскорі відвідав знов Австрию. — З Константинополя, куди їде тепер, верне шах ще до Будапешту, задержить ся тут два дні, а відтак через Росию поверне до Персиї. — Коли шах вчера пополудни їхав на площу перегонів, якийсь робітник наблизив ся до повоза і хотів вкинути там просьбу. Поліция арештувала его. Гадаючи, що то замах на шаха, товпа народу хотіла кинути ся на робітника, але поліция перешкодила тому. Робітника по списаню протоколу випущено на волю.

Як з Берлина доносять, одержало вже німецке правительство на свое письмо відповіди Росиї і Японії. Обі відповіди звучать прихильно для німецкого предложеня. Прихильнїйшою єсть відповідь Японії. Росия у відповіди робить ріжні застереженя. Між иншими підносить відповідь Росиї ту обставину, що найперше треба виглядіти виновників, а відтак аж радити над їх покаранєм. Як Daily News доносить, мав льорд Селесбері вислати письмо до німецкого правительства, в котрім вказує на велику повагу, якою тішить ся цісарева-вдова в Хінї і звертає увагу, що було би з тої причини пожаданим, щоби держави не домагали ся покараня цісаревої, аби еї полишено в еї урядованю, очевидно під контролею держав. Німецке правительство мало на то заявити, що не противить ся анґлійскому предложеню.

Новинки.

Львів дня 26 го вересня 1900

— **З перемиской епархії.** Новоопоставлені пресвитери одержали слідуючі посади: о. Стан. Федорович катихитуру при народних школах в Лїску, Ів. Степаняк провіз. катихитуру при народних школах в Дрогобичи, Ник. Іванусів завідательство в Терлї, Вол. Петрик завідательство в Якубовій Воли. Стеф. Козбур завідательство в Звиннчу гірнім. Ів. Бирка сотрудництво в Торках дек. сокальского, Мих. Юзьвяк сотрудництво в Корманичах, Юл. Легуцкий сотрудництво в Бevьковій вишни, Теофиль Клиш сотрудництво в Лімній дек. жукотиньского, Подлуский сотрудництво в Любинях. — Презенту на Черняву одержав о. Клим. Хотинецкий, а на Горохівці о. Вол. Ільницкий. — До канонічної інституциї візваний на Кукизів о. Теоф. Мусїй. — Канонїчну інституцию на Стоянці одержав о. Ант. Жолкївский. — В пропозицию на Середне велике приняті оо. Петро Перчиньский, Ор. Папп, Макс. Дуркот і Вас. Поляньский.

Пердіккас.

(З шведского — Пера Гальштрема).

(Конець).

Він був вдоволений своїм положенєм і братя були вдоволені, а коли гадали о будучности, то хиба лиш як на забавку далекої від їх спокою судьби, котрої не гадали служати і котра закрита була облаками, між тим як тут, як далеко засягло око, жили дійстним житєм.

Але они мусїли дуже на то уважати, щоби ні одно з їх зьвірят не лишило ся на ніч на пасовиску, бо в тім краю були льви; тут в тих великих лїсах, понад великі озера стрічали ся они досить часто, між тим як в Гелляді знали їх лиш з казок про діла героїв.

Коли повертали до дому короля, сходили ся всї три братя разом, а з ними і всї ті молоді люди, що були в королівскій службі, сходили ся по вечери, як сьвітло погасло. Тепер був час порушати устами, і по довгім мовчаню за дня, поговорити та засьпівати. Несьміло виходили з їх уст слова, бо кождий немов носив в собі ще частину тої тишини, що его окружала, а впрочім не богато було що оповідати. В яснім, бистрім погляді очий проявляло ся щось з гордого спокою хижих зьвірів, і они не радо звертали ся на иншихъ, не мали чого шукати, ні чого бояти ся. Лиш коли хто з памяти повтаряв стихи о пригодах богів і героїв, або о мерцях, котрих Гермес веде через чим раз більше сїрий і блїдий воздух до сїрої, блїдої ріки, збирала ся їх німа увага в однім кружку довкола оповідача, і тоді стрічали ся погляди та сияли тою самою радостию або тим самим смутком. І так сиділи, доки аж ні один з них не знав більше казок, аж цїлком втихло і лиш шелест одежи перервав спокій, коли голова опустила ся низше на груди і сьвітло зьвізд блимало над неясними мріями і думами кождого з них. Але часом прилучали ся до них дівчата і тоді роздавав ся веселий сьміх і шепіт, а очи горіли — аж почали всї танцювати і не утомили та не приспали туги як дитину при грудех ... Доки аж старий Крестон, що трохи дальше від порога сидів при своїм вині, не крикнув до них весело:

— Вже пізно, час спати; завтра треба також мати трохи сил до працї!

Так минало лїто, і всї три братя служили рівно і були щасливі, а король був ними вдоволений.

Але з Пердіккасом діяло ся щось дивного. Коли королева брала тісто на хлїб для челяди, відкладала для Пердіккаса лиш малий кусник, бо він був наймолодший, але коли хлїб упік ся, був той бохонець, що послїдний пік ся на камени, не менший від других, лиш два рази такий великий. Спершу гадала, що наймички поміняли їй хлїби, і постановила добре уважати, але все був Пердіккасів хлїб два рази так великий як всї инші, хоч она все брала менше тїста на него. Тоді она зрозуміла, що то робить так якийсь бог. Що то мало значити, порозуміла також легко: що він був призначений до більших річий як всї инші. І она налякала ся в души і погадала: „Того хлопця люблять боги, що они можуть з него зробити? Цїле наше королївство таке велике, що ледве можна его оглянути, всї наші хороші стада і скриня з одежию і наші перстенї і спинки, може то всьо за мало для него, може возьме він то всьо!“ І вкінци оповіла ту річ королеви.

— Королю! — сказала — тут єсть один з твоїх наймитів, один з тих трех чужинців наймолодший з них; ему кождого дня об'являють ся дивні річи. Так і так — і розповіла о хлїбах.

Король Крестон був так розгніваний, що всьо перед его очима було червоне і цїлий день лиш воркотів:

— Так, так! Як злодії приходять і ніхто не знає, звідки они, ні хто їх отець чи дід, і несуть з собою гнїв богів. Чи не добре було би тих драбів позбути ся?

На другий день рано велїв їм сказати, аби не ішли з худобою в поле, а коли сам встав, прикликав всїх трех братів до себе до комнати, поглянув на них злобно і заявив їм, що можуть сейчас відійти з его служби, бо він не хоче держати у себе чужинців, о котрих ніхто нічого не знає.

Братя бачили по нїм, що він гнївний на них, хоч не догадували ся чому, і тому найстарший відповів коротко, що они підуть, але насамперед мусять одержати свою заслуженину.

Король Крестон був ще більше огірчений гадкою, що він може тим драбам мусів би дати цїлих шість срібняків, а може ще більше,

— **Вписи на політехніку львівску** відбудуть ся для нововступаючих в днях 1—4 жовтня. З новим роком шкільним входить в жите змінена програма наук. Час студий на виділах інжинериї і будівництва скорочений на 9 курсів. Проґрами викладів можна набути у портиера політехніки. Всяких інформаций що-до запису і вступного іспиту (для ґімназияльних абітуриентів) уділяе товариство „Основа“ (ул. Льва Саціги ч. 19, напротив політехніки).

— **Архикнязь Франц Фердинанд д'Есте** виїхав дня 24 с. м. в Долиньске на лови. В суботу приїхав туда також директор краківскої академії штук красних славний маляр Фалат виготовити начерки з ловів.

— **Процес против скритоубийника** Бекерского, про котрий ми доносили, скінчив ся вчера рано. Судиї присяжні 12 голосами затвердили вину, а трибунал засудив Векерского на кару смерти через повішене.

— **Чоловік доброго серця.** По таких великих містах як Париж, Льондон та инші, але навіть і по менших, ба, иноді й по селях, мусить чоловік в нинїшних часах бути осторожним і не зараз показувати свое добре серце, лиш насамперед розвідати правди і не вірити першому ліпшому, котрий скривить ся. То показуе слідуюча наука, яку дістав сими днями в Парижи на виставі один Француз, а за котру грубо заплатив. З полудневих сторін коло Бордо, приїхав на виставу до Парижа властигель виноградників іменем Валерияи Понзаш, чоловік, як видко, доброго серця і не знаючий великоміского житя та его тайн. Отже іде він собі онογди через площу Бастиллї і видить, що якийсь чоловік з обвязаною головою і з викривленим від болю лицем стоїть коло уставленого там памятника спершись на зелїзну огорожу коло него. — А Вам що такого, мій друже? — питае добродушний чоловік з провінциї, побачивши ту скривлену як півтора нещастя людину. — Ох — відповідае той — мене зуби так страшенно болять, що я би таки найрадше виліз на отсей памятник та кинув би ся звідтам стрімголов, бо вже не можу видержати. Так мене рве, як би менї хтось в цїлих яснах і в цїлій щоцї шпильками вертів. Який би я Вам був вдячний, як би Ви менї принесли з онтої аптики лік від болю зубів. Маете тут десятифранківку і підіть та купіть, а я тут на Вас зачекаю, бо від болю не можу й кроком поступити ся. — Пан Понзаш ще недалеко уйшов, як той чоловік завертае его назад. — Чого ще хочете? — питае Понзаш того чоловіка, а той ему каже: Ви як видко справдї чоловік доброго серця, але хто менї заручить за то, що Ви не втечете з моїми грішми? — Як то, Ви менї не вірите, каже оскорблений Француз з полудня. — То я Вам покажу, що я о Вас ліпше думаю. — Сказавши то, дав Понзаш тому чоловікови свій полярес в котрім було 150 франків, а відтак пішов до аптики по лік. На то лиш шпекулював „недужий“ і щез як би під землю. Коли Понзаш вернув, не застав вже „недужого“, а тепер переконав ся, що не треба бути легковірним і пішов по раду і поміч на поліцию. Комісар поліциї сам не знав, чому більше дивувати ся, чи хитрости злодія, котрий знав видко наперед в який спосіб буде міг зловити селюха, чи безмежній легковірности Понзаша, котрий сам добровільно віддав парискому мошенникови всі свої гроші.

— **Забавна пригода** лучила ся онογди якомусь панкови в Берлинї, що їхав на улици самоїздом (автомобілем). В хвили, коли їхав з найбільшим розгоном на улици, самоїзд нараз станув і не можна его було ніяким способом рушити з місця. Не було иншої ради, лиш панок мусїв злїзти з воза і направити машину під сподом, в котрій щось попсувало ся. Ледви що поправив, як нараз самоїзд з цїлою силою рушив з місця і утік від свого пана. Той біг за ним на велику радість гурми людий, що стояла на улици, спорий кусень дороги, але не міг здогонити. Наконець виїхав самоїзд на якесь дерево коло улиці і аж тогди станув.

— **Цїлу фіру меблїв** украв онογди в Шарльотенбурзі коло Берлина спритний злодій. Він найняв ся у якогось спедитора, а той післав перевозити якихсь паньства, що перепроваджували ся з одної части міста на другу. Коли злодій забрав вже на величезний віз перевозовий всї меблї, поїхав собі з ними черес Шпандаву до Гамбурґа. Коли паньство прийшли до нового помешканя не застали там нї воза меблями нї перевізника. Злодій тимчасом по дорозї продавав одну штуку за другою кажучи, що то его меблї. Аж коли хотїв ще продати віз і конї впало підозріне і его арештовано.

Господарство, промисл, торговля, гиґіена і виховане.

Ради господарскі.

— Що то есть ферментация? (IV.) Чим теплїйший сок, тим бурливійше відбувае ся ферментация. Але вже при 35 степенях тепла сок тратить не лиш алькоголь але й питомий собі запах або т. зв. букет, а до того ще ферментация відбувае ся напевно і робить ся т. зв. винний олій фузльовий. Коли робить ся вино з винограду, то сок кисне в пивницях в умисно до того зроблених бодняx і до 14 днів скінчить ся головна ферментация. Дехто пе вже се вино і его називають мощем або молодим вином. По головній ферментациї спускае ся молоде вино до бочок і тут відбувае ся послідна ферментация або тиха. Бочку вже зашпунтовуе ся щільно і не допускае ся приступу воздуха. Тиха ферментация відбувае ся в той спосіб, що з молодого вина виходить ще квас вуглевий, але вже значно меншій скількости; дріжджі які ще лишили ся у винї осїдають на сподї бочки, а в міру того як прибувае алькоголю (вино набирае моци) викристалізовуе т. зв. винний камінь. Тиха ферментация відбувае ся дуже довго, через кілька місяців а відтак спускае ся молоде вино до великих дубових бодень лежакових, зашпунтовуе ся добре і вино лежить тогди в голодних підземних пивницях, щоби улежало ся, виробило ся і стало ся доспілим до стяганя у фляшки. Щоби вино зовсїм виробило або улежало ся, треба на то иноді й два роки. Коли оно так лежить, осідають з него білковаті і гарбниковаті творива та забирають з него також і ті творива, що надають краску; з товщу зерят, оліїв фузлевих, які зробили ся підчас ферментациї, і з квасів товщевих робить ся букет а наконець алькоголь випаровуе а вино висихае. Бочки треба длятого від часу до часу доливати, бо в противнім случаю будуть творити ся грибки і бактериї а вино буде плїсвіти і псувати ся. Щоби вино борше доспіло, спускають его частійше до нових бочок, а що они при тім стае мутне, то его очищують (клярують) желятиною, білком, кровю, ґіпсом і т. п.

— Перероблене поля на город. Не одному господареви лишило ся нинї тіль-

---

і що они ті гроші винесли би з его краю. Бо коли він давав своїм людям, то міг все на то числити, що побачить свое золото як данину або податок. Єму анї на думку не приходило вдоволити бажане чужинців. Він був так засліплений, що відважив ся зробити їм кривду. Простягнув руку, аби що вхопити і кинути на них — коли его погляд упав на сонце, що крізь комин сьвітило до середини:

— Он там — сказав і засьміяв з свого жарту — там ваша заслуженина і показав на сонце.

Ґауанес і Еропос остовпіли з обуреня і зачудованя над его підлотою, не могли промовити слова, відтак відвернули ся, аби іти.

Але тепер виступив Пердіккас і підійшов до огнища, на котрім сонце назначило сьвітячий кружок.

— Приймаю твій дар, королю — сказав — приймаю і здаеть ся менї, що я щедро нагороджений.

І скоро витягнув ніж із пояса і начеркнув ним колесо в попелї довкола сонїшного кружка. Відтак поставив ногу на огнищи, постояв там хвильку і обернувши сьміюче ся хлопяче лице до сонця, зачер рукою его проміня і сховав у пазуху.

Всї оніміли від здивованя і братя і король — хто коли бачив, аби хлопець щось такого робив? — як він прийшов на то і що гадав? Але Пердіккас порушав ся так свобідно і спокійно, немов би який бог научив его, як мае поводити ся, відскочив, коли скінчив, далеко на середину комнати, обернув ся довкола з поглядом прошибаючим як вістре ножа, відтак вийшов з хати на сьвітло сонця і потягнув самою певностию свого поведеня обох братів за собою.

Король Крестон стояв непорушно.

— Що? — дивував ся — що то було? — і цїлий день був маломовний. Але коли найстарший і найрозумнійший з его пастухів прийшов домів, оповів ему поведене хлопця і спитав, що то могло значити. Той потряс сивою головою.

— Ти нерозумно зробив — відповів надумавши ся хвильку — що не дав їм заплати, тепер мають они до тебе жадане, бо їм стала ся кривда. Що він зачеркнув колесо довкола сонїшного круга, то значило, що бере в нагоду всьо що твое і на що сьвітить сонце.

Король Крестон зараз порозумів і ударив ся долонею по чолї.

— А я пустив їх — кричав — я пустив тих драбів! Гей, сюди, хлопці!

А коли наймити повбігали ся, велів їм взяти списи і повсїдати на конї, та гнати за чужинцями і поубивати їх.

Між тим братя ішли, не відпочиваючи. Пердіккас ішов наперед і співав а вітер розвівав его буйне волосе; Ґауанес і Еропос ішли за ним мовчки, часом згадали з неспокоем о своїй доли, але дивували ся на ново хлопцевів відвазї і певности та его дивному пророчому поведеню та забували на свою журбу. Они не знали, що він гадав, але чули, що якийсь бог піддав ему то і не вагаючись згодили ся в души на то, аби его уважати за провідника. Сонце піднесло ся понад їх головами і почало опускати ся, часом ховало ся за густі, чорні хмари, було горячо і душно, а коли вітер несподївано повіяв був якийсь тяжкий і бив їх по лици мов крилами.

Коли прийшли до ріки, найшли небавом брід і перейшли на другий бік та аж там задержали ся, або трохи відпочити.

Полягали на траву і чули наближаючу ся бурю. Лиш Пердіккас був веселий і співав.

Нараз підніс голову і простягнув руку до ріки.

— Дивіть! — крикнув.

— Ґауанес і Еропос поглянули.

Туман пороху здіймав ся над рівниною, на переді щось рушало ся, в жовтім сьвітлї блищало зелїзо на списах, одежа повівала, тупіт кіньских копит скоро наближав ся. То був відділ їздців, їздців уоруженних — за ними гнали і они зрозуміли зараз небезпечність. Треба було утїкати, але куди? Обернули ся і з розпукою розглядались.

Але з лиця Пердіккаса не уступала усьмішка нї на хвилю, его зуби і очи сияли яснїйше як звичайно в горячім сьвітлї, він повів рукою в гору ріки і сказав знов:

— Дивіть!

Ґауанес і Еропос поглянули.

Стовп густої мраки валив ся і біг по водї, перед собою гасив сьвітло сонця і вкривав всьо пітьмою, громи били раз по раз, блискавки роздирали темноту, вітер вив, а дощ лляв струями. Всьо то наближало ся з шаленою скоростию.

Ще раз поглянули на настигаючих ворогів, що вже певні були своїх жертв і потрясали списами, кілька тяжких, великих капель — і зробило ся темно.

Братя зірвали ся і тремтїли і дрожали зі страху, але Пердіккас стояв твердо і сильно як хижий птах, що зривае ся до лету і впялив прошибаючий, ясний погляд в пітьму.

— Дивіть — крикнув. — Он божок ріки, що спішить нам на поміч!

І они бачили его всї, виділи его білявожовте волосе і бороду і его мохнаті сильні

ко землї, що хиба з неї город зробити, але знов і неодин господар, що має і більше землї, міг би збільшити свої доходи, як би часть поля переробив на город і садив городнину, котру міг би добре продавати. Отже щоби поле переробити на город треба его доконче глубоко перекопати або перерати (райолювати) і то що менше на 50 до 60 центим., всеодно, чи то би був легкий чи тяжкий ґрунт. При такім поглублюваню (райольованю) землї треба дуже уважати на то, щоби не вся урожайра земля пішла на спід а на еї місце на верх прийшла ялова земля, бо в такім случаю було би зле і не борзо можна би ґрунт поправити. Поглублене ґрунту потрібне длятого, щоби на нїм могла удавати ся всяка городнина навіть і та, що має довге коріня. При тім треба землю також добре погноїти і то не лиш обірником, але й вапном, дати 25 до 30 кільо вапна на 1 ар. (10 квадр. метрів) а на тяжкім ґрунтї додати ще попелу. Поглубляти землю найлїпше в осени, а по скопаню вкрити грубою верствою обірника. Під тою покривкою земля стане так пухкою, що на слїдуючий рік з весною видобута звід споду земля буде досить урожайною. В першім роцї на такім ґрунтї найлїпше садити бураки, а коли они були ще погноєні і відповідно оброблені то і самі дадуть добрий дохід і землю так справлять, що нарік можна буде вже безпечно садити на нїй навіть делїкатну городнину.

— Як живити і удержувати товар в осени (I). В осени бувають вже днї холоднї а ночи студені, а трава і конюшина не ростуть вже так, як би повинні. В виду того господар не може вже богато числити на луки і пасовиска, і повинен годувати по трохи дома заким вижене его товар в поле, коли не хоче щоби худобина его голодувала. А коли худа і винидїла худобина перейде відтак на зимівлю, то річ очевидна, що страта буде велика. На осінь отже припадає перехід від зеленої паші до сухої. Коли той перехід есть наглий, то може навіть зовсїм здоровій худобинї дуже зашкодити; длятого він повинен бути постепенний; до зеленої паші треба по троха і щораз більше додавати сухої, а зелену щораз більше зменшати. Хто має ріпу стернівку, мішанку і т. п. пашу, може легко вижививити свій товар через осїнь і заощадити богато сухої паші на зиму і весну. Товару не треба виганяти на не добре зарослі пасовиска і сіножата, бо оно там не дуже наїсть ся, а богато витолочать і молоду конюшину повириває з коріням. Не треба також гонити худобини особливо такої, котра до того не привикла, передовсїм же коров і телят в першім роцї життя, досьвіта на росу. Телята треба поволи призвичаювати до пасовиска і зразу випускати лиш на годину, пізнїйше на дві і т. д. На всякий случай треба худобину чи старшу чи молодшу попасти насамперед дома сухою пашею а опісля вчасно перед вечером заганяти до обори. В часї студени і дощів коров і телят не треба зовсїм гонити на пасовиско, а памятати на то, що примерзла паша шкодить дуже коровам і ялівникови.

Всячина господарска.

— Покіст на дерев'яннї посудини. Щоби такі посудини як бочки і коновки на воду, ведра жолоби і т. п. довго держали і не псували ся треба їх помастити слїдуючим покостом: 1 кільо шеляку, 125 ґр. кальофонії, 125 ґр. венецкяньскої терпентини стопити осторожно разом і коли тота мішанина ще рідка налити на ню 6 літрів спірітусу. При роблєню того покосту треба бути дуже осторожним, щоби що не займило ся. Тим покостом вимащує ся добре посудину і коли він висхне, то посудина готова до ужитку. Але горячих плинів не можна в таких посудинах держати, бо покіст той при 70 степ. тепла вже топить ся.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Цїна збіжа. У Львові дня 25 вересня. Пшениця 7·50 до 7·75 Кор.; жито 6·30 до 6·50; овес 5·60 до 5·80; ячмінь пашний 5·40 до 5·70; ячмінь броварний 6·50 до 7·—; горох до варення 7·50 до 12·—; вика —·— до —·—; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик —·— до —·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 75·—; біла 40·— до 70·—; тимотка 17·20 до 20·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль —·— до —·—; ріпак новий —·— до —·— Все за 50 кільо loco Львів. —

Телеґрами.

Відень 26 вересня. Цїсар приймив вчера на довшій авдиєнциї президента мінїстрів дра Кербера. — Цїсар приймав також вчера по полудни італїяньске посольство, котре повідомило его урядово о вступленю на простол короля Віктора Емануїла.

Мадрид 26 вересня. Помер бувший маршалок Мартінец Кампос. Королева вислала до родини кондоленцийне письмо і відкликала заповіджені забави двірскі.

Льоренцо Маркез 26 вересня. Як доносять президент Оранії Штайн і секретар Райц знаходять ся в таборі Бурів, що борють ся з Анґлїйцями. Число Бурів подають на 7 до 12 тисяч людий. Они переважно нищать зелїзницї.

Париж 26 вересня. Доносять з Шанґаю, що Лїгунчан вже прибув до Пекіну і веде там переговори в справі повороту цїсаря.

груди та глубокі очи. Підняв ся понад брід ріки і рукою кивнув на воду, а она прибувала і росла як мур а филї кидали ся одні на других, кусали ся в гриви і сьміяли ся і бігли в диким розгонї з клекотом і гуком.

На другім березї видко було як крівь роздерту заслону ворогів, як там вдержували коний і боро и ся з вітром і бурею налякані і безсильні.

І Пердіккас розпростер руки як крила і крикнув пронизливо і дико, так що его голос всьо пронииб як вістра ножа:

— Ми тут. Ходіть і возьміть нас! Але як не маєте охоти, то вертайте і утікайте, ви трусливі пси! А скажіть Крестонови, що він лиш так довго королем, як довго королївство буде его.

А перед рікою поклонив ся два рази і сказав:

— Тобі в подяку жертвую десятину Крестонового майна.

Всї три братя пішли дальше, а коли буря минула, була вода в рiцї така висока і розбурхана, що вороги не могли й гадати, аби еї перейти, тим більше, бо самі бачили, що роблять против сульби.

Далеко звідтам на всхід лежала гора Берміон, до половини вкрита снїгом, неприступна, рано і вечер червоно сияюча, а недалеко від неї на полудне заросла гаями околиця, названа огородом Мідаса. Тепер була она майже безлюдна, але колись, як ще боги ходили по земли, була то богата земля і тут Мідасові люди зловили мудрого короля Сілена, коли він спав серед цьвітів. То там стало ся говорити леґенди, а не у Фриґії. Ще лишили ся там немов на спомин тих часів буйні корчі рож, більші і красші як де инде, а червоні як вершок Берміона вечером.

Туди пішов Пердіккас з своїми братьми, завів їх в пахучу гущавину, увінчав свою голову рожами і сказав показуючи на вершки гори:

— Отсе, братя, край, якого ми шукали. Тут на послїдку мешкали боги і тут ще пребуває щастє. Тут буде осередок нашого королївства, але оно буде простягати ся далеко у всїх напрямах. Я знаю, я нїколи о тім не сумнївав ся; від коли ми побачили сьвітло дня, я знав куди поведе нас дорога. Але я стану королем і мій рід, бо я приймив Крестонів подарунок.

А братя слухали і пізнали, що з него инші говорили і присягли ему послух.

Тут вібрали ватагу бурлаків і неспокійних, хоронили тих, що їм покорялись а убивали і виганяли инших і підбивали чим раз більше і більше краю.

Вскорі їх сила дуже скріпила ся і они пішли до Арнисси і покорили людий Крестона та забрали всьо его, на що сонце сьвітило. Его самого убили на огнищи, під его комином, а десятину з его майна жертвували ріцї.

І тепер одержав Пердіккас імя короля і то есть початок его історії; она була відтак довга і славна, блескуча як вершок Берміона.

Держава, яку він оснував, називала ся відтак Македонія, а его потомок в дванайцятім поколїню називав ся Александер, син Филипа і він покорив під своє пановане, як скоро нїс его кінь, всю землю, яку осьвічує сонце.

За редакцию відповідає: Адам Кречевецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).